

Leonids Vigners, dirigēts, komponists, pedagoģs

Mākslu nevajag gudrot, vajag izdzīvot. Rīgas 800 gadi vajag izdzīvot!

Svarīgais laiku laikos bijis izdzīvot šā vārda visplašākajā nozīmē — izdzīvot mūžu, izdzīvot mūziku, izdzīvot ari Rīgu!

Ari šobrīd, neizejot no savas nošu un grāmatu kaudzēm piekrātās istabas, sapņaini noraugos uz Rīgu. Uz pilsētu, kurā

pavadījis ražīgākais un skaistākais, grūtakais un saipgākais laiks.

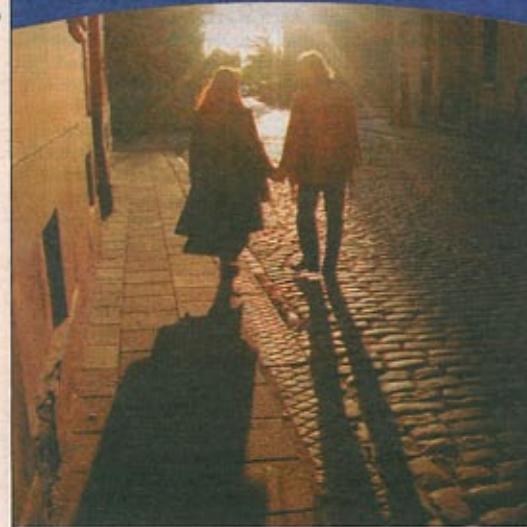
Rīga man nekad nav šķīusi provinciālā mazpilsēta, bet mākslinieci spīgta, radoši personību apgarota Gaismas pil!

Rīga man ir pilsēta ar Vērmaņdārzu, Mežaparku un Saulesdārzu. Rīga man palikus atmiņā ar pirmo auto, kaut pats gan esmu palicis sevi un sarunās iegrīmis kājāmājēs.

Mēs daudzi par Rīgu nebrinājamies. Mēs strādājām. Ar draugiem ejot, sarunājāmies un negriezām vēribu, vai mūsu kājas tur cilājas vai ne.

Mēs bijām sava kompānija: Wolfgang Dārziņš, Zests un es. Katru vakaru gājām pie Švarca. Sēdejām pie liela spogula un dzīvojām runājām par garigo pasauli, dvēseles attiecībām un mūzikas romantiku. Es stāvu un kritu par mākslu — latvietibū.

d e j o l i s c e l ā

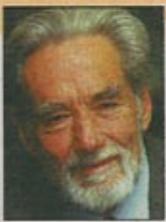

"Ieraugu starp Rīgas mājām
Mūs, kas kopā izstāgājām
Patiessi basām kājām
Pusmetru virs ietves gājām
Tāmēj pēdas neatstājām"

Uldis Bērziņš (1944)
"Piecpadsmit",
no krājuma "Nenotikušie atentāti"

VIEDOKLĀ

Rīga dzīmu, Rīga augu, Rīga mūžu nodzīvoju... — viena no pilnīciskākajām tautasdziesmām, nemot vērā, ka joprojām vairums šodienas rīdzinieku vai viņu vecāku ienākuši, iebrukuši Rīgā uz palīdzību no Latvijas laukumiem vai mazpilsētām. Istu patriciešu dzimtu Rīgā ir Joti maz. Tomēr pretēji mūsdienē dinamismam, kurā mazinās ģeogrāfiskie attālumi un moderni cilvēki normaina ne vien mantību, bet arī pilsētas kā mājvietas vai dzīvo valīkādu pilsētas vienlaikus, teptat Rīgā ir cilvēki, kas mūžu lielāku dāru pavadījuši uzticībā vienai pilsētai. Šodienas Rīgā labāk būt jaunam un spēcīgam. Varbūt arī tāpēc mūsu uzraudzītie rīdzinieki labprāt kavējās jaunības atmiņu Rīgā, atbildot uz jautājumu: kā tas ir, visu mūžu nodzīvot Rīgā?

Valdis Bisenieks, filologs

Sauļu un miers: šādu virsrakstu varētu likt manai bērnības nodalai par pirmskaru Rīgu. Saulē spīgūjoja spodra parkeči, man rāpojot starp grēzniem stabiem — klavieru kājām. Klusi klidzēja ormanu zirgu pakini, smagi dipināja specīgie vezumzīmi un laucinieku pajugi. Zirgu transports toreiz vēl bija valdošais. Autiņš jau bija kas tāds, ko vareja apbrinot.

Aceros pirmo braucienu ar tramvaju Elzātantes pavadībā. Linija bija isa: apmetis loku ap Vecrigu, tramvajs braukāja turp un atpakaļ pa Marijas un Barona ielu līdz Rēveles ielai. Tolaik tā skaitījās jau pilsētas normale. Man protams, butu gribējies braukt vagona pakalgalā uz valējās platformas: tā, lai gar ausīm svilpo vejš! Taču nācis sēdēt uz garā koka sola, kas steipās visa vagona garumā, ar muguru pret logu, un turklāt sarauties maziņam: izlikties jaunākam par saviem gadiem, lai nebūtu jāpērk biletē, kas kā nekā tomēr maksāja septiņpadsmit santimi. Ak, še mierlaika Rīgas tramvaji! Kā tie izbrauca cauri visiem Hitlera un Stalīna laikiem! Piestūkēti, kā vai plis un aplipiši ar jauzu kēkariem. Kas tā puikām bija par baudu, tramvajam ejot, lekt iekšā un ārai tais līkumos, kur tas mazlet piebremzēja! Šo sportu padomju vara gan vēlāk centās apkaro.

Krievu laiki, pēc relativi svabadaņiem vācu laikiem, nāca kā rupjas varnācības laiki. Latvijas kulturas darbinieku izsludināšana par sīkburzūāzīskajiem intelektuāliem bija ne mazāk smags trīcīens kā vēlāk sekosošā deportācija. Ar to, kas tika izdarīts latviešu valodai — vispāris garumzīmīgi likvidēšana svešvārdos, un pēc tam to ieviešana, sekojot krievu valodas likumībām, ar to neesmu spējis samierināties vēl šodien.

Cik mila man ir Rīga, to šeit nespēju izstāstīt.

Kārlis Sebris, aktieris

Rīga man nozīmē visu dzives apzinīgo gaitu ar visām veiksmēm un neveiksmēm.

Rīga savulaik dabūju savu pirmo algoto darbu VEF rūpnīcā par 26. sākotnējiem standā. Vai tiešām mana pirmā darbavetai saņemta Rīgas 800 gadi ar tukšiem korpusiem, kur vējs svilpo manā toreiz Mežu dienās iestādītājā liepā? Ta hepa vēl stāv. Rīga nokalpoju arī savu obligāto karadienestu 4. Valmieras kājnieku pulkā. Rīga sākās manus studiju gaitas Latvijas Universitātē pārmaiņus divās fakultātēs. Tomēr jāpiekrit, ka isto ceļu cilvēki atradīk tād, kad izmaldījusies pa visiem sānu ceļiem. Pēc *Alma Mater* pievērsos teātra skunstei, un drāmas un trajēdīgas mīzai Melnpomenī kokalpoju 60. gados. Tas ir mans devums mani pilsetai. Šīs dienās aprīt apāļi 65 gadi, kad es kā aktieris A. Deglava Krauklīšu Pētera tēlā ierāvju Rīga.

Sodien ar prieku veros Rīgas ielās un namos, kur noiek sakopšanas darbi. Tikai gribētos, lai tas nenotiek kā Gogola lugā, kad šāda uzkopšana tiek veikta tikai, *Revidētu gaidot*.

Laimdota Rone, Rīgas Dome

Rīga man ir kā tuvs cilvēks, un esmu augusi Rīgai līdz. Labi aceros Rīgu pirms katra, kara laikā, optimisma pilno pēckārpa periodu un to, kā Rīga dziedēja kara laika brūces. Cilvēki priečājās par katru atjaunošto pilsētas vaibstu. Man išķērt, tolaik cilvēki tiešīs prata priečēs.

Sodien praktiski apstājusies dzivojamo māju būvniecība un reizēm liekas, ka mazturīgumā jaudīm driz nebūs, kur dzīvot. No vienas puses, mums ir dzīzis Melngalvju nams, no otras puses — grauti. Mēs rūpējamies par savu pilsētu, tomēr vajadzētu vairāk gādāt par nabadzību no kļuvušajiem pilsētmiekiem un iedzīvotāju labklājību kopumā.

Atgriezoties no citām pilsētām, priečājos par Rīgas skaistum. Tomēr reizēm ir otrādi, Rīga liek paplūkusi. Tad man tās paliek žēl. Tā bija šogad, kad atgriezos no brauciena uz Rostoku, kur katrās pilsētas kaktiņš ir tirs un sakopts.

Bez Rīgas es savu dzīvi nespēju iedomāties.

Nellijs Egīte, 42 gadus strādājusi Latvijas Universitātē

Dzīves sākumposms Rīgā ir gaišs atmiņu pils. Daugava laistīs sudrabā. Ģēgenkalna dzīvo daudz vāciešu, bet bēriņi runā arī latviski. Viņiem ir skaita skola Baložu ielā. Ari latviešiem 30. gadu sākumā uzcēl 2. Rīgas Valsts ģimnāzijas ēku Švarcīmās un Ģēgenkalna ielas stūri. Tajā ir koris, meiteņu dubultkvartets, pašpalīdzības fonds, pulcīji. Bieži saņemam brīvībutes uz Operu. Stāvam godā sardzē pie Brīviņu pieminekļa atklāšanas bridi.

Cetredzīmots gadus atmiņu kā murgu: izvešana, brutalitāte, uzlīdumi, ugunsgrēki, trūkums. Nekad tā neesmu raudājusi kā 1945. gada 8. maijā. Kam visas pārcītās mokas, ja nākotnes nav. Rīga ir tukša, drupās un bāda. Dzīrī svēlu valodu, jāstāstopas ar neierastu atteiksmi. Ir rindas pēc visa kā. Dzīvokli jāēmītina militāristi, kas žigli vien atgādā vai pusī sādžas. Rīdzinieki nav tā raduši. Ceļ un atjauno rūpīcas, tiek atvesti strādnieki no visām padomjušām mālām. Ielās nedroši. Ari man gadās "nopietnas pārrunas", jo esmu radīnātā godīgam darbam un aizstāvēt to, ko uzskatu par patiesies. Neticu, ka visas šīs pompozās aplāmības var būt mūžīgas.

Sirds visus šos garus gadus atizlūzusi, bet cerīga. Ir milzīgs prieks, kad astoņdesmito gadu beigās Latvija sāk mosties.

Šodienas Rīga ir pārāk daudz mašīnu un trokšņu. Tomēr — kamer tajā skanēs latviešu valoda, esmu mierā to visu pieciest.

Ieva Lase, franču literatūras tulkojāja

Mans mūžs jau pārīdzīgs astoto gadu desmitu un tie visi, atskaitot septiņus no manas grības neatkarīgus gados, kas pavadīti cietumā un gulaga, ir aizstieji Rīga. Patēsām jūtos kā daļīja no savas pilsētas.

Aceros nomales koka māju smilšainos pagalmos, kur lecām *klases* un spēlejām pašlēpes, cerīju un ievziedē smaržu un goju un kazu piena silto smārdu, jo pēc pirmā pasaules kara daudziem rīdziniekam piens deva iztiku. Neizdzēšami atmiņā pēc pirmie skolai gadi, kad vairums veci, pieredzējuši skolotāji sirsnīgi un labestigi sniedza mums zināšanu pamatus. Neaizmirstams ir silto kvēpelķu mirdzums ielas malās 18. novembrī. Redzēju, kā Rīga uzplaukst 30. gadi un studentes gados baudīju tās sniegtās internacionālās kultūras iepējas.

Nekad neaizmirsīšu, kā Rīga ienāca sarkanarmīja, kam sekoja izdemolēti veikalai, atlaistās no darba, apcietināšanas un deportācijas. Tad vācu armijas ienākšana — mānīga ilūzija, ka dzīve, par spiti karam, tomēr paverēsies uz labo pusī. Rīgas krišana 1944. gada 13. oktobrī.

Esmu nodzīvojuši Rīga gandrīz piecdesmit nebrīves gadus, pastāvot atklātai un slēpniegi pretestībai, nodevībai un ilgām un klusā cerību pilniem zemtekstiem. Viena cilvēka mūžam tas ir joti ilgi.

Ari šodieni nesuši vilšanos — par lielu mānudas un varas kārē, bez tā idealisma un taisnības izjūtas, kas piemita manai pauaudei. "Nebeidzams posts un mūžīga cerība" — atskatoties uz Eiropas un cilvēces vēsturi, teicis kāds franču filosof. Tā cerības dzirkstelite, tā jānotur kvēla. Esmu laimīga, ka mans mūžs aizstiejis Rīgā.

© Izdevējs
agens
Rīga 800

Adresē
Jekaba kazarmas
Toriņu iela 4, 1B-103
LV 1050, Latvija

Tālrunis 7 320550;
7 320951, 7 224412
Telefaks 7 320609
E-pasts rīga800@rcc.lv

Projekts
Rūdute KALPINA,
Indulis MARTINSONS
Oļegs SPEDĀNS

Tipogrāfija Mūkusala
Cītējot atsaucē obligāta.
Iznāk reizi mēnesī.
www.riga800.lv

Rīga 800

A V I Z E
#7

1999. gada 23. septembris

Rīdzinieks un rīdziniece.
Statistika un šarms.

4. lpp.

*gulēja maza un sīka
rītausma placētā rīga*

Māris Salejs

Augusta beigās notikušais *Vērīgas torņu mūzika* bija līdz sim lielākais un redzamākais notikums pilsētas gaidamās 800 gadu jubilejas sakārā.

Tas bija pietiekami neordinārs pasākums, ko no sākuma līdz galam organizēja *Agenču diezgan nedaudz cilvēku sastāvā* par minimālu summu. Tā bija liela uzdrīkšanās — izveidot pasākumu, kas pulcināja vismaz tikpat daudz cilvēku kā uz Dziesmu svētku atklāšanu. Mēs esam saņēmuši nepārprotamus apliecinājumus tam, ka virzīs, kurā domājam, ir pareizs. Cilvēki ir noīlgojuši pēc šādām izjūtām un pārdzīvojumiem. Taču citus pasākumus tiešā veidā neorganizēsim, jo mūsu ziņa ir koordināciju un administratīvais process, lai galu galā visu apkopotu scenārijā, kas būtu saistīts pilsētas iedzīvotājiem un vieši.

Ari man pāsai šajā augusta vakarā bija fantastiskas izjūtas, kuras nemaz negribu, vārdos formulējot, devālēt. Taču gandariņus nenolēdzam bīja liels. Atmāku publīka bija tā, ko cerēju ieraudzīt. Bija cilvēki no visas Latvijas, daudz ārzemnieku, kaut svevalodās nekādas reklāmas nebija. Patiesībā kārtējo reizi pārliecīnajos, ka Latvija nemaz nav tik primitīva, kā pēdējos gados ierasts domāt.

Turpinājums 7.lpp.

Koklētājs pie Makdonalda

ESEJA

Margarita Zieda

Riga, tāpat kā Latvija, lepnāku tautīšu mutēs aizvien ir bijusi kaut kas mazāk par oriģinālu. It kā ir un tā kā nav. Nav Parīze un Ņaive. Varbūt — Minska? Minska nē, jo tās tak plosā totalitārisms. Rīga — nē? Rīga — nē. Rīga ir nāves miers ar eventualo bruņu māšīnu fonā. Rīga nav Milāna, kur dzīvo tikpat cilvēku, cik viena Latvijā. Rīga ir Rīga. Šī vēstīga vienīgā, mazo iespēju fronte, ar vienīgiem mētielsojumiem *alas* sabiedrības krējumi, snobiem un lūzēriem. Te var rikties pēc savas izpratnes par lietu kārtību, un tikai vienā gadījumā no simts teibildis. Rīga nav molohpilsēta Ņujorka, gaļmais zobi stāv atnirūpētajās vaj

■ AGENTŪRAS SLEJA

Labdi! Jūs dzivojat iedvesmas pilsēta jeb pilsētā, kas iedvesmo. Vai šī apziņa neliek jums jau uzreiz šorit/sodien sajuties mazliet lepnākiem par pilsētu, kurā dzivojam?

Parizei ir Eifeja tornis, Romai — Kolizejs, Londonai — Big Ben, Rigai — ...? Ja mēs lūgtu raksturot Rigu īsi un kodolgi, iegūtu visdažādākās atbildes. Daudzi atzīst, ka Riga ir ipša pilsēta, bet nevar atbildēt uz jautājumu — kāde?

Atbildi *Agentūras Riga 800* sameklēja, izsludinot konkursu par reklāmas agentūru, kas divu gadu garumā reklāmē Rigu un Rīgas lielo jubileju. Konkursa komisija, kas sastāvēja no *Agentūras Riga 800* valdes — Ingūnas Ribens, Diānas Čivles, Pētera Bankska, Riharda Beruga un Arja Luhes, nonāca pie vienota secinājuma, ka visprecīzāk šo atbildi ir formulējusi reklāmas agentūra *Adell Saatchi & Saatchi*, pasludinot: Riga ir pilsēta, kas iedvesmo.

Tātad ikviens, kas piedalīsies Rīgas 800 gades jubilejas svītībās, smelēs iedvesmu un iedvesmos citus. Un varbūt beidzot Rīgas daudzskaitainā un pretrunīgā būtība ir nosaukta istāja vārdā — iedvesma.

Lai pamudinātu tūristus apmeklēt Rīgu un izjust iedvesmu Vecrigas viduslaiku ieliņas, skaistajos jūgendstila bulvāros, romantiskajos parkos un daudzo jaunlaiku restorāni iepācīgā gaisotnē, *Agentūra Riga 800* izveidojusi izstādi *Izklaides interjeri Rīgā*, kura no 23. līdz 25. septembrim būs apskatāma izstādes *Pilsēta 99* ietvaros Starptautiskajā izstāžu zālē BT 1 Ķipsalā. Tur būs iespēja aplūkot arī dokumentālu izstādi par vērienīgām Rīgas septiņsimtgades svītībām un gaidāmās grandīzās jubilejas idejas skici vai Rīga uzdzirkstēs iestenot lidzīgu izstādes projektu uz 21. gadīsimta sliekšņa?

Sajā avizes numurā *Agentūras Riga 800* generāldirektore Ingūna Ribena piesaka Rīgas 800 gades jubilejas trīs kulminācijas dienu centrālos pasākumus. Visa 2001.gada aktivitācijas dienu centrālos pasākumus. Visa 2001.gada aktivitācijas dienu centrālos (aprīlis — oktobris) apogeja jeb Rīgas 800 gades jubilejas pasākumu kulmināciju, kā iepriekš jau esam solījuši, būs 2001.gada augustā. Šajā pasākumu spektrā lidzvaroti pasākumi, kas atspoguļo gan pilsētas vēsturi, gan šodienas aktualitātes, pasākumi ik-vienām rīdziniekiem un viesiem, oficiāli pasākumi, uz dažādām vecuma un interešu grupām orientētas norises, kas apmeklējamas par maksu, kā arī bezmaksas un labdarības pasākumi. Norises plānotas plašā teritorijā — ne tikai pilsētas centrā un Vecrīgā, bet arī mikrorajonus un uz Daugavas, iepāši Daugavas kreisajā krastā iepreti pilsētas centram, kur reizē ar *Gadsimta izstādes* — sarīkojumu parka izveidi iespējams sakārtot un dinamizēt vēselu rajonu Rīgā, radot pilnīgi jaunu kultūrturīsmu un rekreācijas plūsmu starp abiem Daugavas krastiem, nemot vērā arī Rīgas pasažieru ostas tuvumā un tūristu skaita pieaugumu jubilejas gadā.

Jaujums Rīgas 800 gades sakārā ir arī Rīgas domes tikko apstiprinātais projekts par kultūrvēsturisko informāciju nesošu objektu izvietošanu Vecrīgā. Divas trešdaļas no virsmas laukuma būs atvēlētas kultūrvēsturiskai informācijai, bet viena trešdaļa — reklāmai.

Uz tikšanos nākamajā avizē!

Rīga — iedvesmas pilsēta

Konkursā par Rīgas 800 gadu jubilejas reklāmas projekta izstrādi uzvarējusi agentūra *Adell Saatchi & Saatchi*

Ieraudzīt savu pilsētu citām acim — tāds bija uzdevums, kuru nācās veikt Rīgas 800 gadu jubilejas reklāmas projekta konkursā iesaistīto reklāmas agentūru radošajiem spēkiem. Abstrahējoties no ikvienam rīdzniekam neizbēgamiem piemētošajiem individuālajiem priekšstatījiem par interesantu un pievīcīgo Latvijas galvaspilsētas veidolā, viņi centās ieraudzīt to, kas tajā varētu skist saistoši ārpusiekām — tūristam, darījumu cilvēkam vai nejaūšam iebrāucējam. Zināmā mērā tas nozīmē uztvert dzīmo pilsētu — kas izskan nedaudz ciniski — kā *precī*, un tas izrādījas gana grūti pat reklāmas profesionāliem.

Trīs agentūru — AGE, Base Baltic un *Adell Saatchi & Saatchi* — konkurs-

rencēties tēbās izstrādāt projektu ieguva agentūra *Adell Saatchi & Saatchi*, kas nu jau sesto gadu sekmīgi darbojas Latvijas reklāmas tirgū. Tā ir 1970. gadā dibinātās brīvā komunikācijas kompānijas *Saatchi & Saatchi Advertising Worldwide* (167 biroji 90 valstis) pārstāvis Latvijā. Latvijā starp tās klientiem ir *Procter & Gamble*, *Unibanka*, *Merrild*, *Hewlett Packard*, *Toyota*, *Panasonic*, tagad arī *Agentūra Riga 800*. Rīgas jubilejas reklāmas projekts uzskaņās par neatradīšanu reklāmas tirgū, jo nav runa par kādu taustāmu produktu vai pakalpojumu, bet gan veselā pilsētu tās vēsturiskajā attīstībā. Tomēr, kā uzsvēr agentūras vadītājs Varis Lazo, tādas uzdevums ir pa spēkām tieši *Saatchi & Saatchi*, kurās filozofija visā pasaule balstās *ideju* kompānijas priekšstātā.

Rīgas astoņsimtgades anonsēsanai starptautiskā un arī lokālimi agentūra *Saatchi & Saatchi* atradusi iedvesmas pilsētas tēlu. Kā stāsta agentūras radošā direktore Marika Bērziņa, atspējēna punkts šā idejai bija sasaiste ar Rīgu vairāku pasaules mēroga dižgaru — Herdera, Vāgnera, Eizensteina — biogrāfijās. Neviena no viņiem gan nav veltījis Rīgai visu savu mūžu, taču katra no viņiem — tā vismaz gribas domāt — guvusi nozīmīgus impulsus savam darbam. Tāpēc arī potenciālie Rīgas viesi un paši rīdznieki tiks aicināti iedvesmoties no Rīgas gara. Iedvesmoties ne tikai mākslai, bet arī dzīvei — tās krāsām, priekam, mīlestībai.

Tikai līdz ūzī. 1. oktobrim turpinās konkurss par Rīgas 800 gades jubilejas dāvanu-suveinu katalogu un jubilejas prieķīmetu oficiālās kolekcijas izveidi. Mazos un videjdos uzņēmējus, lielo kompāniju pārstāvju līdzdam steidzami zvanīt pa tālr. 7320550.

agentūra
RĪGA 800

Turpinājums no 1.lpp.

Un, lūk, jau zero zona — Melngalvja nams tikpat kā gatavs. Tādas aizgārīnas šūpoles pašā pilsētas centrā, piebiedusi Okupācijas kaste vēsi uzsviež gaisā jaunuzcepto suvenīru — tas ir tukšs no energijas. Dārgais prieks kā lētās RIMI.

Rīgas energijai ir vampiriska daba. Saka jau, ka personības neizmīnīst. Ja nu vienīgi — sanīst. Meklē savējos? Tas nu ir viens no retajiem, istajiem piedzīvojumiem, ko Rīga spēj tev piedāvāt.

Rīga ir labs slēpnis no ārpašaules. Vari atgriezties no pasaules klejojumiem un lāpti brūces. Rīgā tu drīksti būt vājs. Te tu vari dzīvot, cik šāpurpērs vien tu gribi būt. Rīgā ir viss, lai tieši tāds tu justos kā harmoniska būtne. Rīgā tevi sargās no pasaules. Ja gribi, vari aizbēgt tiklā. Rākstīties apkārt zemeslodei un nemaz nesatrakties, ka Rīga to domubiedru nu tikpat kā nemaz. Pasaule tācu ir vāja.

Rīgas seja plaisā, novirzoties no centra. Klusais Āgenskalns, ilūziju, te staigājot, nav. Mazā Normetju iela, kā ritu, ik dienu, ik vakaru nes preti desmitiem aizdertu seju. Cilvēkiem — peleķa aura, viņi ir noguruši. Viņi katru dienu nāk preti noguruši. Drāngie skārda alus kioski biezā slāni kārtojas blakus lētam bodītēm, un provinciālais pasaulgās atvēzīs piemīt vien nodzeltējušām reklāmām, kas iepēm centralo vietu pāsādarbnieciski sakrāmētajos skatologos. Fotoateljē tev gatavo surreālās iespējas — 70. gadu standarti tiek piedāvāti kā 99. gada šīs. Aiznaglotie kinoteātri — agrāk tik lepnais *Oktobris* pārpātis labā melnā humora paraugā — ar finieri aizsīta klubīnā zem nosaukuma *Tikai tev*, bet bijušajā *Sarkanā Ausmā* SIA *Sipols* uzkrītējs veikalī ar stratēģiski svarīgu nosaukumu *Renesanse*. Dažas nodegušās mājas un baznīcas ielas galā. Preti agrākajai avioskolai. Bet zilformotie lidotāji aizlidojuši uz neatgriešanos.

Padomju laiks beidzies. Visi, kas gribējuši — emigrējuši. Tos, kuri palikuši vai atbraukuši atpakaļ, Purvciemā uz masveida hepeningiem aicina bunkurus — lūgšanu namā. Biznesmeņiem ir izgudrots sava ticības *daidžests*, kas koncentrējas katrai dienā saprotamā formulā — tīcīsei Dievam, veiksmes biznesā. Un lāde ziedojušiem pilīdās tās atsaucīgi, ka no lūgšanu zāles to var iznest tikai muskuļotu spēkavari.

Rudens. Koklētājs joprojām mundri spēlē latviskas

meldijas, sēdēdams nogrieznīam — Makdonals — Brīvības piemineklis — tieši pa vidu. Tur tālāk ir kioskinš,

kur var iemaksāt savu artavu pieminekļa atjaunošanai un plakātā aplūkot, kā virzās uz priekšu ziedojušu ie-kāsesāšanas piegādes plāns.

Vai Rīga ir nāmi vai cilvēki?

Tornu mūzikā sevi pieteica Jaunā Rīga

Daiga Zālīte

Tā par 28.augusta vakarā Aģentūras Rīga 800 organizēto *Vecrīgas tornu mūzikā* saka Roze Stiebra, animācijas studijas *Dauku* režisore, lūgta izteikti savu viedokli par šo Rīgas dzīvē unikālo notikumu. "Mani šīs vakars izraisa pilnīgi jaunas sajūtas. Silts vasaras vakars. Mūzikas un Gaisma sasauski tik daudz jauzū kā senajos mitīgu laikos. Un tomēr viss ir savādāk. Liekas, ka Rīga pa šo laiku ir izaugusi un pārveidojusies. Izejot cauri blīvajam pūlīm Doma laukumā, atklājās, ka tā ir Jaunā Rīga, kas te sanākusi. Citi pēc plāna vājākās intuīcijas vadīti iziet Gaismas ceļu, kas ieziņēts ar degšajām svecītēm ietvju malās.

Daiku sagādāja arī tas, ka Vecrīgas ielas bija tik daudz lāzīu — tātad mūs tomēr interesētēs kas tāds, kas ir kluss un tirs nākamā gadu daudz tūkstoša tehnoloģisko ietacījumu prieķīvārā. Iespējams, šī vakara noskāna Vecrīgā bija gandrīz patiesīkā un gaissāka, nekā 23. augustā *Baltijas ceļa* notikumus atceroties. Ipašu atzinību pelna arī gaumīgā pasākuma reklāma.

©

Aiša

Vecrīgas tornu mūzikā

NOT

TOP

Rīdzinieces šarms

Inta Lehmu-Briede, Una

Vidējai rīdzinieci ir 41 gads un sāva konkurence apkārt

Kopš kritis smagais priekškars un šeit, Daugavas grīva, ir diplomātiskās misijas, dažnedažās pārstāvniecības, agentūras un daudz kas cits, kur apgrozis ne mazums svešzemju vīriešus, arī biežāk intervju lasās, cik rīdzinieces ir skaistas, valdzinošas un šarmantas. Būtu mulķīgi to noliegt, varētu vienīgi pamēģināt šo fenomenu izskaidrot.

Rīdzinieci ir daudz. Turklat nevis vienkārši daudz — 441379 + (1998), bet par vienu desmitu dāju vairāk nekā rīdzinieku. Citiem vārdiem, uz katriem tūkstoši vīriešiem Rīga ir 1211 sievietes. Salīdzināšanai: Viļņa — 1106, Tallīna — 1178 un Helsinkos — 1171 vāja dzimuma pārstāve.

Sieviešu skaitliskais pārvars vērojams gandrīz visās vecuma grupās, izņemot laikposmu no piederīšanas brīža līdz 19 gadiem un periodu starp 25 un 29 gadiem. Vīriešu skaits īpaši samazinās pēc 60 gadu vecuma sasniegšanas (uz 1000 rīdzinieciem 622 rīdzinieki), bet, pārkāpjot 70 gadu sleksni, stiprais dzimums Rīgā savu stiprāku oreolu ir pilnīgi zaudējis (uz 1000 sievietēm vairs tikai 430 vīrieši).

1997.gadā uz 1000 iedzīvotajiem Rīgā reģistrētas 4,4 laulības, kas ir līdzīgi kā Tallīna (4,0), bet mazāk nekā Viļņa (5,2) un vēl mazāk nekā Helsinkos (6,7) laulības. Turklat šajā pašā gadā uz katriem 1000 rīdziniekiem šķirtas 3 laulības. Bet, no 4,4 atņemot 3, nekas diži pāri nepalielk — 1,4 laulības.

Rezumējot var teikt, ka rīdzinieciem nav pietiekama skaita un attiecīgu partnerinteresu otrs pusis, lai vījas varētu sabiedrību parādīties nomītās čābātās, izbalējušos halātījos un nekoptu vārnu līgždu galvādū. Aizmirst, ka uzmanība izkarojama tikai sīvā konkurenčē, rīdzinieces nevar. Tas ir fakts.

Rīdzinieces daudz strādā. Sākot ar 25 gadu vecumu, algotu darbu strādā gandrīz 2/3 (1997) sievietu. Vecumā starp 40 un 44 gadiem, ko dažkārt sievietes mūžā dēvē par zelta gadiem, strādājošo sievietu iepatsvars sasniedz savu visaugstāko līmeni — 78% (13% darbu meklē). Taču rīdzinieciem darbs spars īpaši neizīni vēl arī pēc 60 gadu vecuma — šajā vecumā maizi turpina pelnīt katra piekā rīdziniece, bet 13% darbu meklē.

Kā liecina socioloģiska aptauja, nav tādu rīdzinieču, kas darbu savā dzīvē vērtētu kā nebūtisku faktoru. 85,7% Rīgas sievietu tam piešķir joti lielu nozīmi. Un, kaut gan godā un cieņā vīnas tuvārīgumā, tomēr visaugstāko atzīmi vērtību skātai kā ieliek mazāk — 83,35% rīdzinieci.

Turklāt sievietes neapmierinās ar reiz iegūtām prasmēm un zināšanām. Kā nepaklausīgas raktes, reiz izsautas orbītā, vīpas mēģina izrauties no rutinētās rīkošanas un sasniedz jaunas profesionālas virsotnes. Gandrīz 4/5 rīdzinieciem to dara profesionālas attīstības labād. 2/3 atzīna, ka darba maiņu nosaka atalgojums, bet biežāk nekā katru ceturta rīdziniece par šādu soli izšķiras, lai varētu strādāt interesantu darbu. Krāt lieku svaru un zvilitē televizora priekšā rīdzinieciem nav ne laika, ne vēlēšanās. Vīnas atrodas pastāvīgā kustībā, un būtu arī divaini, ja tāk dzīvīgas sievietes izskatītos pelēkas.

Rīdzinieces pēmazāk nekā rīdzinieki. Tautsaimniecība nodarbināto sievietu videjā mēnešalga 1997.gadā bija 110,22 lati, vīriešiem — par 30% jeb 33,17 latiem lielāka. Šāda situācija ir viās nozāres — gan strādājot viszemāk apmaksāto viesnīcu un restorānu apkalpotāju darbu (sievietēm — 82,49 lati, vīriešiem — 106,16 lati), gan lejvīzīs svinēšanas sievietākajā jomā — veicot finansu starpniecības operācijas (attiecīgi 215,09 un 322,5 lati). Turklāt atalgojuma starpība ir visai liela, izņemot darbu valsts pārvāldē.

Iepriekšminētie skaitītie liecina, ka rīdzinieces par savu pievīcību spiestas gādāt divkārt atbilstīgi. Pirmkārt, ne mīrķi neaizmirst profesionālu sāncēsību, jo tākai sekmīga virzīšanās pa karjeras kāpnēm varbūt vīnam pāvērē iespēju nopelnīt tikpat labi. Otrkārt, reāli apzinoties, ka vīrietis Rīgas sievietei pie sāniem diemžēl nenozīmē tikai nopielāku vai mazāk nopielāku attiecību partneri, bet arī cerības uz pieklājību materiālu labklājību.

Atgriezoties pie nezēlīgā konkurences elpas rīdzinieciem, par kuras mobilizējošo spēku droši vien mūs varētu apskaut visos kontinentos, tomēr šādām sīvumam piešķirt arī blakusefektu. Tāpēc Rīgas sievietēm raksturīga arī biežā saslimstība ar asinsrites slimībām. 1997.gadā ar šādu diagnozi nomira 763,5 sievietes uz katriem 100 000 iedzīvotajiem (vīrieši — 660,3). Liderpozīcijas turas arī jaundabīgie audzēji — no tiem nomira 227,3 sievietes uz katriem 100 tūkst. iedzīvotajiem. Turklat gadu no gada palielinās to rīdzinieciem skaita, kam atklāj diagnozi, — aug slimīneču iepatsvars.

Tāpat aug sievietu iepatsvars nozīgumu izdarīšanā. 1990.gadā šīs skaitlis bija 12,6%, 1997.gadā — jau 14,7%. Pēdējos gados viszemākā sievietu pārstāvniecība nozīgumos bija 1995.gadā — 9%, kad nebija tik smagas bezdarbības problēmas ka gadu iepriekš vai pēc. 1995.gads arī bija pēdējais, kad darba frontē tāk plaši nesmēdēja 50 un 55 gadus vecas rīdzinieces.

1999.gada jūnijā 16064 Rīgas bezdarbnieci vidū 2787 sievietēm bija augstākā izglītība, 4307 — vidējā speciāla, 5536 — vidējā un 1747 — arodizglītība, un vījas visas bija liekas.

Nevar neamanīt arī to, ka aizvien retāk Rīgas sievietes klūst par mātēm. 1985. gadā uz 1000 iedzīvotajiem bēnumu pasaule laida 14,1 rīdzinieci, bet 1997.gadā — vairs tikai 6,1, un gandrīz trešā daļa bēnumu piešķirta sievietēm, kas nav reģistrējušas laulību.

Bet kā tad ar rīdzinieciem šārmu? Protams, būtu mulķīgi to noliegt. Un tā jau nav, ja bēnumu atnešanā visas cerības jāielāj uz stārkumi. Varbūt arī rīdziniekiem piemīt sāvs ipāsais šārms. Vismaz rīdzinieces tā gribētu. □

Vidējais bez vidus

Dainis Caune, Diena

Par rīdzinieku droši zināms ir viens fakts — vidējais vīns ir 36 gadus vecs. Tātad būtībā ir pietiekami jauni, lai cerētu, ka viss vēl ir priekšā, un vīnam patiesi vēl ir mazliet laika, lai šo visu sasnietgt.

Ne krievs, ne latvietis

Bet cik tāds vidējais rīdzinieks ir garš? Kāda krāsā vījam mati, acis? Cik kilogramu tauku uz vēderu, uz ko domas galvā griežas? Lai gan valsts Centrālā statistikas pārvalde Rīgas sociālās un ekonomikas izpētes rezultātus iekurvisi apkopo gandrīz simti lappsumi biezā bijētēnā, atbildes uz tāk personiskiem jautajumiem var meklēt vienīgi nojausmās.

Šobrid no nepilniem 792 tūkstošiem Latvijas galvaspilsētas iedzīvotāju vīriešu kārtai pieskaitāmi tikpat nepilni 364 tūkstoši. Visvairāk (vairāk nekā 30 000) vīnu, protams, ir vidējais rādītājam atbilstošā vecuma grupā — no 35 līdz 39 gadiem.

Pilnīgi skaidrs, ka pēc tautības mūs īteresējošais kungs ir pamatīgs jaukturis. Latviesu asiju vīņa nebūs vairāk par 40 procentiem, krievu — ne mazāk par 45. Pārējai daļai visvairāk kārīs būs likusi baltkrievi, ukraiņi, poli un ebreji. Vai šī statistiski vidējais Latvijas galvaspilsētas iedzīvotājs maz runā latviski? Nemot vērā, ka vīnš ir ekonomiski visaktīvākā vecuma pārējotās iestādes vai veikalā kāpnēm?

Tā sākas epizode latviešu rakstnieka J.Breča fantastiskajā sešdesmito gadu stāstā, kura darbība notiek Rīga 2050. gādā. Reālajā Rīgā dzīvē 1965. gādā speciālisti izstrādāja projektu pazemes atgaitas tramvajam, kura tunelis no VEF līdz Oktobra tiltam šķērsotu veco pilsētu pazemē. Fantastisko projektu nerealiēja, jo būvniecības pazemē sastapāt nepārvarašanas grūtības. Tolaik tika izteiktas arī prognozes par viensliežu gaisa ceļa, kurš ar atrūtu 150 km/h savienotu pilsētas centru ar līostu, būvniecību.

Blakus fantāzijām ritejā iedienas dzīve. Dzīvokļos pieauga komforts, jo bija pabeigta gāzes pārmaiņa, kura realizējot Lībiešu, Putnu un citas salas saplūdināja vīnotā teritoriju un uzbūvēja Krasta ielu.

Projekts ietvera arī kādu savadību, Rigai pavasim oriģinālu priekšķili — vizuāli atjaunot šeit kara laikā bijušā ebreju geto teritoriju, markējot to ar noteiktām piemītnām. Tā kara atmiņas saglabā Rītumeirospilsētā, bet padomju režīmā sākās dienās vairs nedzīgā malka zāģi, kuri vēl nesen sagarināja malku ziemā. Vēl saglabājās jaukais, tagad jau zudušais ierauds — ekspeditoram atstāt smagās stikla piena pudeli kastes pie veikalū durvīm.

Laikam jau rīdzinieki, ejot agrajās rītās, bija pietiekami godīgi un bezpajumnieki — paēduši, lai veikalniekiem nesāpētu galva iztrūkumā.

Pilsēta turpināja iet plāšumā. Ar Āgenskalna priedēm bija sākusies mazmetrāžas dzīvoļu masveida celtniecība. Sekoja Lielā Jugla, Kengarags, I. Purviems un citi mikrorajoni, kuri nākamajā desmitgadē jau ie-

Mūsu trīsdesmitsešadegas dzēntīmenis kārtējā skaitumkonkursa laureātes sabiedrībā bez bēdu var pusiņot Rīgas vīsmalkākajā restorānā, bet visbiežāk vīnam mānas zīnākas apmierināties ar standartporciiju par latu divdesmit savas darbības estēvu. Vīnš lielās, ka iepirkoties Londonas, Briseles, Helsinku vai Parīzes lielveikalos, bet nepacietīgi gāja Dressmann un Cubus izpētēšanas Rīgā vai pat staigā pabalējus jaciņā, kuru no tuvējā second hand bodes mājas pārnestus ievāja.

Tomēr savu balsi pilnībā atlīdzīgiem kārtējiem iedzīvotājiem vīnš netāsās. Vidējām tuvāki tomēr ir liberālie vīrīgi uzskati. Varbūt tāpēc, ka viņa cerībām vēl ir laiks.

Vīnš pat vēl domā, ka varētu mēģināt mazliet celt augšup sen minus zīmē iestādējus Rīgas demogrāfiskā situāciju. Šajā nolūkā viņa vienīgajam bērnam vajadzētu pagādāt gan māsiņu, gan brālini. Iespējas it kā būtu.

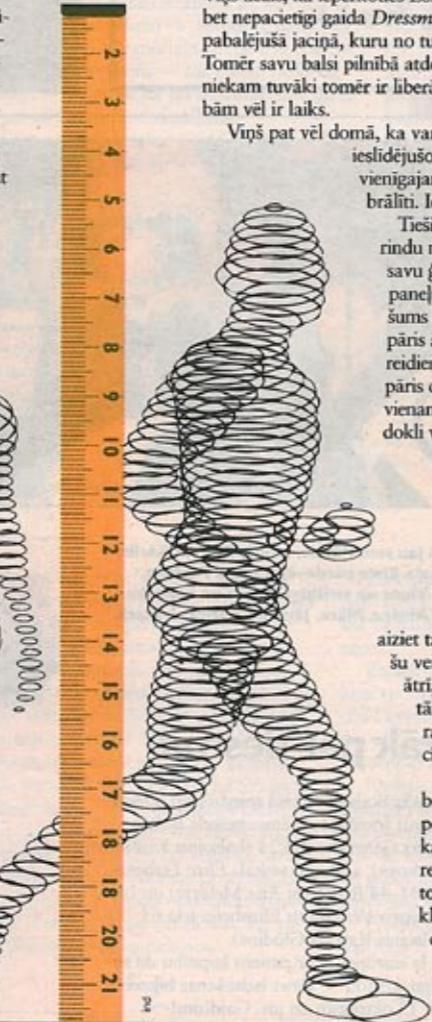
Tiesi rīdzinieks videjā vecumā ir tas vīrs, kas prāto par rindu mājas iegādi vai arī aiz baitem pakēsu logiem vīnu savu gāmēnu ligzdu eiromonta stīlā sociālisma laiku paneļu mājā. Vēl, iespējams, viņam ir kāds mantots īpašums laukos, kas dāvā dažas Saulainas nedēļas vasarā, pāris abolsenus rudeni un nemītīgi bažas par zuglu reidīm pārēja laikā. Laiķiņniecībām mērķiem še pāris desmit hektāri tajā tālajā Latgalē vai Vidzemē neviens nav vajadzīgi, un rīdzinieka maksīto zemes nodokli var uzskaitīt par tiru labdarību.

Kaut gan nekāds labisks bērns ir vīnš nav. Vīnš dzirdējis, ka kapitālmā uz augšu tiek ar elkoju palīdzību un uztraucas, vai viņam šīs locītavas ir pietiekami asas. Vidējām rīdziniekiem ir mazliet zēl, ka vīnš nav desmit gadus jaunāks, jo tad noteikti studētu biznesu, jurisprudenci un vēlreiz biznesu...

Vīnš zina, ka ir labi iet uz operu, bet parasti aiziet tai garām uz popmūzikas kompaktdisku un kasešu veikalā. Gādās, ka laulātā draudzene viņu ievēl teātri, bet visbiežāk abi sastopami kinoteātri. Grāmatām viņam laika neatleik, televīzijā interešu ziņu raidījumi, hokeja pasaules čempionāts un F1 sacīkstes.

Vasarā vīnš redzēs drāžam ar ūdensmotociklu, bet ziemā sastopams uz slēpēm pat Francijas Alpos. Bet videjās rīdzinieks nav tas iestāmās vīrs, kas ik ritu met dzīgojumu aplūs pa tuvējo parku vai regulāri apmeklē peldbaseinu. Vīnš vēl tika taisījis to darīt. Tāpat kā viņa veselība vēl tika taisījusi sākt klobot. Pirmsāk triecīns tiek gatavots šī dzīvespriežīgā kunga sirds un asinsvadu sistēmāi.

Statistiski videjām rīdziniekiem vīnš vēl 30 gadus. Ne vairāk. Tāpēc vīnš ir mazliet steidzīgs. □

...skaruni atskanēja balss: "Biedri paši, uzmanību! Tuvojas Rīga!" Zēni pieleca kājas un piespieda sejas logu stiklam. Tā tālu priekšā parādījās milzu augstceltņu mežs, kas auga lielās un lieļās... Tā bija Rīga! Vilcīns arī te drāzās tādā pašā ātrumā uz priekšu un nepieciešāja, kamēr nebija iestādējīgs galvenajā stacijā. (...) Tramvaju ielas nebija. Nepierastā ātrumā traucīcas automašīnas. Gājēji ielas nešķērsoja un atskaitīja iestādējīgās. Abās pusēs gar ielas malām slīdeja ietves, viena steidzīgak, otra lēnāk, trešā vēl lēnāk, un no pēdējās laudis varēja nokāpt tiesi uz vadīgās iestādes vai veikalā kāpnēm."

Tā sākas epizode latviešu rakstnieka

J.Breča fantastiskajā sešdesmito gadu

stāstā, kura darbība notiek Rīga 2050. gādā.

Reālajā Rīgā dzīvē 1965. gādā

speciālisti izstrādāja projektu

pazemes atgaitas

tramvajam, kura tunelis

no VEF līdz Oktobra

tiltam

šķērsotu veco pilsētu

pazemē.

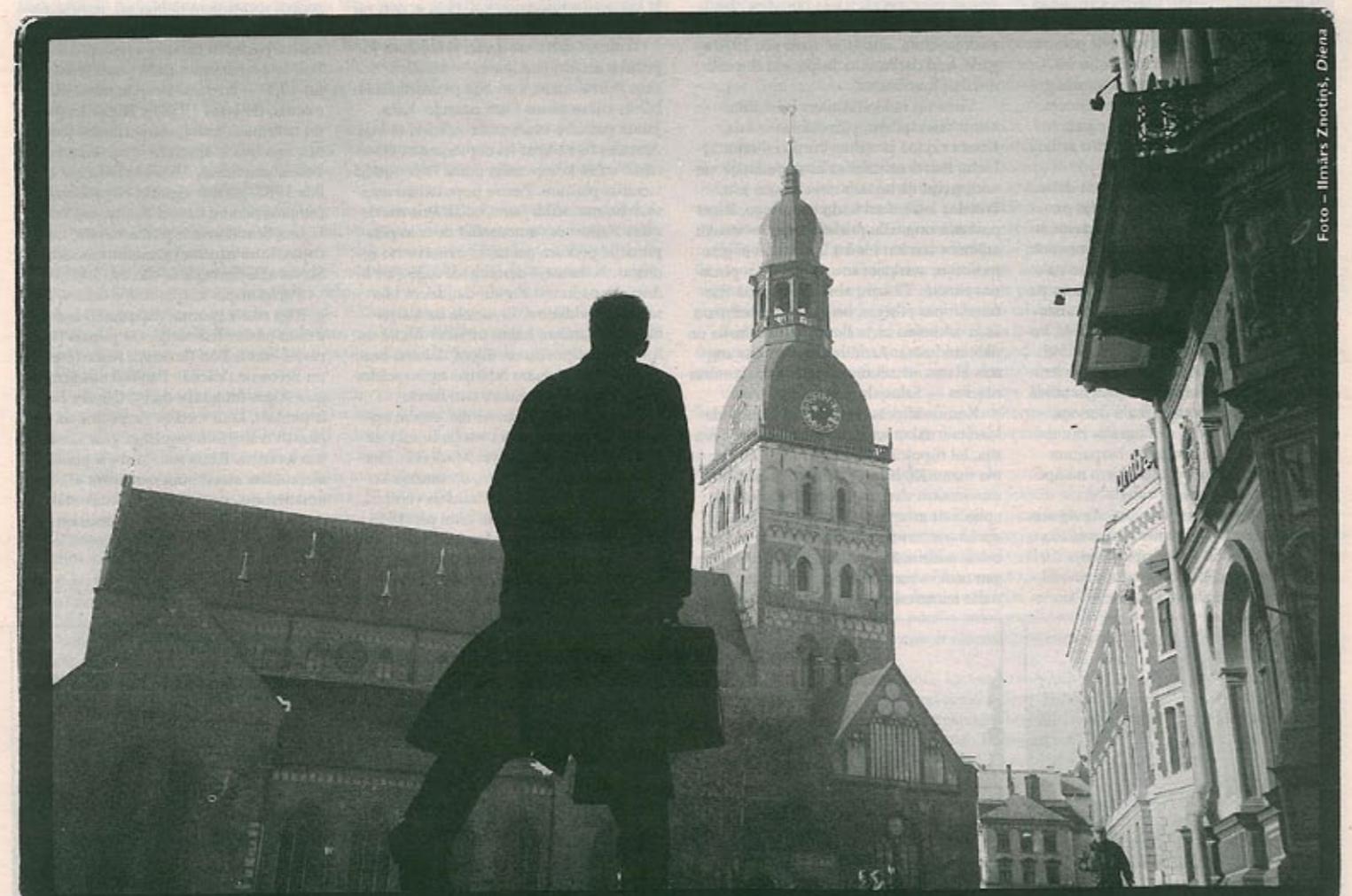
Fantastisko projektu

nerealiēja, jo būvniecības

zīmēs

nešķērsoja un atskaitīja iestādējīgās. Abās

RĪDZINIEKU FOTOGALERIJA

Sākums gadsimta pēdējais rudens.
Cetri B — bizness, birža, banka un baznīca — Vecrīgas redzamākie akcenti.

Gadsimta izstādei klāt nākusi Sarikojuma parka ideja, un projekta teorētiskā un ekonomiskā izstrādes stadija ir noslēgusies. Skice ar skatu no Preses nama puses.

Turpinājums no 1.jpp.

Ko viena gada darbības laikā Aģentūra Riga 800 paguvusi izdarīt?

Lidz šā gada beigām būs pilnīga skaidri, kur, kad un kas notiks. 2001. gada pāsākumu plāns lielās līnijas ir gatavs, un atlikuši izstrādāt lidz galam, detaļām.

Vai varat atlāt, kas tad iecerēts 2001. gada programmas scenārija?

Lielie notikumi 2001. gada augustā ir šādi: *Gadsimta izstāde* un pāsākumi *Sarikojumu parka* Vecrīgai pretejā krastā, izstāde — akcija *Homo ludens* Kipsalā, brīvdabas operas izrāde Mežaparkā, teatralizēts gājiens Vecrīgā Rīga gadsimtos, koncerts Rīgas baznīcu zvanu torpos, filmu programma *Gadsimta kinematogrāfs*, projekts *Riga pieder bērniem* un kā svētku kulminācija — monumentalās *Skayas un gaismas priekšnesums*. Ir arī daudz mazāka mēroga ieceres, bet lielākā izķiršanās ir par Rīgas gadsimta svītinu teritoriju.

Vienā no pirmajiem avizes numuriem Aģentūra pieteica drosmīgu projektu — *Gadsimta izstādi*, kura iestenošanai vispirms butu jāsakarto teritorija ap Zunda kanalu, Āgenskalna līci un Preses nama apkaimi. Kā šis projekts ir attīstījies?

Gadsimta izstādei klāt nākusi *Sarikojuma parka* ideja, un projekta teorētiskā un ekonomiskā izstrādes stadija ir noslēgusies. Šī teritorijas sakārtotānai vajadzīgi lidzekļi, pēc mūsu aplēšēm, atmarksas jau 2001. gada rudeni. Tie, kas šajās dienās būs izstāde *Pilsēta 99*, ir laipni aicināti apskatīt projektu mūsu stendā.

Šī teritorija — Āgenskalna līcis un tam pieguloša Uzvaras parka daļa — iepretum Vecrīgai, man kā arhitektei šķiet attīstībai joti logiska, un savā ziņā mūsu atbalstītais peldīsot kultūras objekts *Noass Āgenskalna līci* uzskatāms par šīs idejas priekšvēstnesi. Būtu tālu lieliski, ja mēs nākamajā gadsimtā varētu braukt ar kuģīšiem pāri Daugavai, staigāt pa koptu un apgaismotu Zunda kanāmalu un, staigājot pa Vecrīgu, velētos noklūt arī Daugavas otrā krastā. Gadsimta izstāde ir tradicionāls veids, kā atrīnīt pilsētas svētkus, un piedāvā dažādas izpausmes iespējas.

Savukārt izstāde Kipsalā, kur izstāžu saibiedriba *BT 1* ir piekrītuši nodot pilsētai savu jauno 9 000 m² lielo halli, vairāk orientēta uz nākotni. Tā iecerēta kā konceptuāla izstāde, kurā mūsu gadsimta visaugstākie tehnoloģijas sasniegumi tiktu provocēti kontekstā ar cilvēku gariguma simboliem un ideāliem. Kā izstāde, kas vēsti nākamībai kājot būtisku, sniedzot pirmsātību zīmējumiem, kas būs aktuāli nākamās tūkstošgades cilvēkiem un mūsu bērniem. Ari šī ideja ir jau izstrādāta projekta formā un aprekināts, ka nestu vismaz nelīelu pelnu.

Scenāriju paketi Aģentūra iesniegs Rīgas domes vadībai, un dome finansīs iespēju robežas izvēles, kurus pasākumus finan-

siāli atbalstīt un kurus noraidīt. Kad būsim saņēmuši domes akceptu, tad arī būs pilnīgi skaidrs, kas, kur un kā notiks.

Par kulminācijas dienām izvēlēts 2001. gada 17., 18. un 19. augusts.

Par daju no lielākajiem šajās dienās iecerētajiem pāsākumiem jau izsludināti konkursi, par citiem vēl sludināsim. Šobrid ir skaidri, ka lielākajiem pāsākumiem, un noteikti publicēsim precīzu norišu plānu.

Fināla pāsākuma kulminācija 19. augustā ir šādi: *Skayas un gaismas priekšnesums* ar ugoņušanu un mūzikai abos Daugavas krastos. Konkursā piedalās pieci komponisti — Mārtiņš Brauns, Andris Vanadziņš, Artūrs Maskats, Valts Pūce un Juris Kulkovs, un tas noslēgsies pavasām drīz — 15. oktobri. Komponisti piesaista gan režisoru, gan producentu, kas gatavi to visu istenot.

17. augustā iecerēta teatralizēta gājiens Vecrīgā Rīga gadsimtos — pāsākums robežās no Marutas Grasmanes *Senās klēts*, ar Rīgas pirmiedzīvotās libešu sievas taučastēru, kuru Aģentūra ir palīdzējusi rēstāt, līdz *Nepieradītās modes asamblejai* ar teatralizētu uzvedumu, kurā varētu piedalīties visas vēstniecības, Rīgas viesi, rīdzinieki un Latvijas iedzīvotāji.

Jā, kāda loma šajos mērogos paredzēta pašiem rīdziniekim!

Svarīgi ir scenārija paredzēt darbibas, notikumus, kuros rīdzinieki tiek iesaistīti. Cilvēki ar lielu prieku piedalīties. *Toriņu mūzikas* koncertā atlāvos vērsties pie NVO ar līgumū palīdzēt izlīkt vēja sveces ielās. Pārliecīnājós, cik būtiski cilvēkiem justies līdzdalīgiem. Mēs bijām reķinājūs ar 30 cilvēkiem, bet ierādās no visas Latvijas ap 120 cilvēkiem, kuri vienkārši ļēma pienvērtītību un aiznesa to uz paredzēto vietu, nolika un tas radīja piederības sajūtu.

Mēs esam diezgan skeptiski jaudis, bet pāsākē jau ir gatava pabūt tādi notikumi kā Rīgas 800 gade. Jahtas *Spaniel* komanda ir gādājusi, lai svētku dienās Rīga ieraštos Starptautiskās burinieku asociācijas pārstāvji un pasaules slavenākās burukūgi.

— *Sedovs, Krūzenšterns* un daudzi citi.

Manuprāt, tās ir lielisks dekorācijas, kas par brivu atpēdēs un nostāsies pie Rīgas skaistās siluēta. □

**Vizuālās mākslas konkursss
RĪGA MŪSDIENU MĀKSLĀ**
Konkursss iedibināts 1997. gadā un notiks ik gadu līdz pilsētas jubilejai 2001. gadā, kad noslēgusies ar plašu izstādi, kurā tiks izstādīti katrā gada prēmeti un žūrijas ieteiktie darbi. To kopums veido Rīgas 800 gades jubilejas mūsdienu mākslas kolekciju.

Konkursss var būt atlāsts, tajā var piedalīties visu vizuālās mākslas nozaru profesionālie mākslinieki, arī MA studenti, vai arī slēgts — starp katras galerijas projekta ietvaros speciāli pieaicinātiem autořiem. Ideju skices un projektus pieņem līdz 5. oktobrim.

Konkursa nozīme var sanerīt galerijas *Melnais Balodis, Bastejs, Čīri, Rīgas galerijs, Latvijas Mākslinieku savienības galerijs* un *Aģentūra Rīga 800*.

Soden sākas VI starptautiskais kamerkorū festivāls *Rīga Dimd*, kurā Rīgas domes Kultūras pārvalde, Festivāla mākslinieku vadītāja Imants Kokars, kamerkorū festivāls *Rīga Dimd* idejas izložītājs un vadītājs jau kopš pirmā festivāla, kas notika 1989. gadā.

Festivāls notiek reizi divos gados un tā galvenais uzdevums ir dot iespēju kamerkorū dziedātājiem no visas pasaules satikties, iepazīties un uzzināt par kamerkorū muzicēšanas tradīcijām un jaunumiem pašālē, bet koncerts skafitājiem un klausītājiem rast iespēju dzirdēt dažādu tauru kamerkorū sniegumu. Desmit gadu laikā jau notikušajos piecos festivālos rīdziniekiem un Latvijas iedzīvotājiem bijusi iespēja klausīties Norvēģijas, Itālijas, Vācijas, Lietuvas, Igaunijas, ASV, Taivanas, Ukrainas, Somijas, Polijas, Belģijas, Japānas, un, protams, Latvijas korus.

Sogā festivāla rīcības komiteja, noklausījusies atsūtītos audio ierakstus, uzaicinājuši festivāla piedalīties *Telavivas* kamerkorū (Izraēla), kamerkorū *Schola Götheborgensis* (Zviedrija), kamerkorū *Vivaria* (Dienvidāfrika), Kopenhāgenas universitātes koris *Lille MUKO* (Dānija), kamerkorū *Cantabile* (Somija), Maskavas Valsts universitātes Akadēmisko koru (Krievija), kā arī Latvijas jauniešu koris *Balsis*, kamerkorū *Mūklājs* un Rīgas kamerkorū *Ave Sol*.

Festivāla norises programma:

Šodien plkst. 19 visi festivāla dalībnieki atklāšanas koncertā Sv. Jāpa baznīcā dziedās garīga satura *a cappella* kora mūzikā. Koncerts noslēgumā visi kopā atskāpos par festivāla himnu *kļuvušo Aldoņu Kalnīja Dzintene — mūzika mūžigā* (Z.Purva vārdi).

Festivāla tradīcija ir ar visu viesu koru izbraukumi uz dažādām Latvijas pilsētām, kuri tos uzsūmē vietējā kori, notiek koncerti un draudzības vakari, kā arī ekskursijas.

24. septembrī

kamerkorū festivāla *Rīga Dimd* viesi dosies uz Daugavpili, Cēsim, Jelgavu, Salacgrīvu, Siguldā, Tukumā. Koncertos dziedās gan viesi, gan kolektīvi, kuri uzsūmē viesus. Koncerti notiks —

plkst. 18:30 Daugavpils Mūzikas koledžā dziedās *Telavivas* kamerkoris, uzņem Mūzikas koledžas koris;

plkst. 18

Jelgavas 2. ģimnāzijā dziedās kamerkorū *Schola Götheborgensis*, uzņem Mūzikas koledžas koris;

plkst. 19

Jelgavas koris *Kaija*;

plkst. 19 Siguldas pilsētas Kultūras namā kamerkorū *Cantabile*, uzņem koris *Attvars*;

plkst. 18 Tukuma Raiņa 1. vidusskola dziedās Maskavas Valsts universitātes Akadēmisko koris, uzņem Tumes pagasta koris;

25. septembrī

visi festivāla dalībnieki uzstāsies koncertzālē *Ave Sol*. Tā būs lieliska iespēja ne tikai rīdziniekiem klausīties festivāla dalībnieku sniegumam, bet arī koriem — dzirdēt citam citu.

26. septembrī

dienā arvālantu koriem būs iespēja dziedāt dievkalpojumos Rīgas baznīcās.

plkst. 18 Rīgas Domā izskanēs festivāla noslēguma koncerts, kurā katrs koris izpildīs desmit minūšu garu programmu, bet kopā tiks atskanotas trīs daļas no Karla Orfa skaņdarba *Carmina Burana*.